

सुन्दरकाण्ड

२२१

वृतां नानाविधैर्वृजैः पुष्पोपगफलोपगैः ।
प्रहृष्टमुदिते काले मृगपक्षिनिषेविते ॥ १० ॥
मत्तवर्हिणाचक्राङ्गे वसन्ते कामदीपने ।
मार्गमाणो वरारोहं राजपुत्रीमनिन्दितां ॥ ११ ॥
सुखप्रसुप्तान् विरुगान् बोधयामास वानरः ।
उत्पतद्भिर्दिग्गणैः पक्षवातसमुद्धताः ॥ १२ ॥
अनेकवर्णास्तरुभिर्विमुक्ताः पुष्पवृष्टयः ।
तत्रावकीर्णः शृशुभे हनुमान् मारुतात्मजः ॥ १३ ॥
अशोकवनिकामध्ये यथा पुष्पमयो गिरिः ।
दिशः सर्वा विधावन्तं वृक्षषण्डगतं कपिं ॥ १४ ॥
दृष्ट्वा भूतानि सर्वाणि वसन्तमिव मेनिरे ।
हुमेभ्यः पतितैः पुष्पैरवकीर्णी पृथग्विधैः ॥ १५ ॥
रराज वसुधा तत्र प्रमदेव विभूषिता ।
तरस्विना तरुगणास्तरसा संप्रकम्पिताः ॥ १६ ॥
पुष्पवृष्टिमवर्षन्ते विचित्रां कपिना धृताः ।
निर्धूतपर्णाशिखराः कीर्णपुष्पफल्गुमाः ॥ १७ ॥
विक्षिप्तवस्त्राभरणा धूर्त्ता इव पराजिताः ।
हनुमता वेगवता कम्पितास्ते नगोत्तमाः ॥ १८ ॥
पर्णापुष्पफलान्याश्रु मुमुचुः फलशालिनः ।
विरुङ्गसङ्गहीनाश्च फलपुष्पविनाकृताः ॥ १९ ॥